

ἐν τῇ Τέχνῃ θεωρεῖ μόνον ὅ,τι ἔκαμαν πρὸ αὐτῆς οἱ καλλιτέχναι τοῦ ἑτέρου φύλου. Καὶ ὅμως ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ μοιραῖος νόμος, καθ' ὃν, δεδομένου ὅτι τὸ ἀνθρώπινον εἶδος εἶναι τὸ ἀριστοῦργημα τῆς δημιουργίας, πρέπει τὸ θῆλυ νὰ εἶναι ὑποδεέστερον τοῦ ἄρρενος;

Ἡ μόνη διαφορὰ ἧτις ὑφίσταται σήμερον ὑπὸ τὰς ἀμοιβαίας συνθήκῃς τῆς ὑπάρξεως ἀμφοτέρων, ἔγκειται εἰς τὴν ἡμελημένην ἀνατροφὴν τῆς γυναικὸς· ἐνεκα τῆς ὁποίας πολὺ ἀπέχει ἀκόμη αὕτη τῆς ἀναπτύξεως, τῆς ὁποίας εἶναι ἐπιδεκτικὴ καὶ τὴν ὁποίαν βεβαίως ἐπιφυλάσσει εἰς αὐτὴν τὸ μέλλον.

Οἱ ἄνδρες κρίνουν συνήθως τὰς γυναικας ἀπὸ ἐκείνας τὰς ὁποίας εὐκολώτερον δύνανται νὰ πλησιάσῃ καὶ αἰτίνες δὲν εἶναι βεβαίως οὔτε αἱ πνευματωδέστεραι οὔτε αἱ σοβαρώτεραι· ἢ καὶ ἀπὸ τὰς γυναικας τοῦ κόσμου αἱ ὁποῖαι τὴν ἡμέραν ἀνταλλάσσουν τὰς ἐπισκέψεις καὶ τὴν νύκτα διαλάμπουσιν ἐν ταῖς αἰθούσαις. Καὶ τὸ μεγαλύτερον πταίσμα εἶναι ἐκείνων, οἷτινες, ἀπὸ κακὴν συνήθειαν, δὲν λαμβάνουσι ποτὲ τὴν γυναικα ἐπὶ τὸ σοβαρώτερον. Κατόπιν π.χ. ἐνὸς γεύματος, θάκουσете τοὺς ἄνδρας, σοφοὺς, ἐπιστήμονας, λογίους, καλλιτέχνας, ἀποσυρομένους εἰς τὸ καπνιστήριον, νῆαναιώσι τὰ ζωηρότερου ἐνδιαφέροντος ζητήματα. Θὰ συζητῶσι μὲ θέρμη, καὶ ἡ ἀνταλλαγὴ τῶν ἰδεῶν θὰ παρουσιάσῃ εἰς ἕκαστον μίαν νέαν ἄποψιν ἐπὶ σημείων ὅλως διόλου ἀπροόπτων. Αἰφνης ἀνοίγεται ἡ θύρα τὴν ὁποίαν θὰ διαβῶσι διὰ νὰ εἰσέλθουν εἰς τὴν αἴθουσαν, ὅπου εὐρίσκονται αἱ κυρίαι. Τετέλεσται· δὲν ἔχει ἐδῶ τὸν τόπον τῆς πλέον ἡ ἐνδιαφέροντα συζήτησης, αἱ νέαι βλέπει ἐπὶ τῶν κοινωνιολογικῶν θεωριῶν, τῶν τελευταίων ἐπιστημονικῶν κατακτῆσεων, τῶν καινοτρόπων ἀντιλήψεων τῆς τέχνης. Μὲ τὸ μειδιάμα ἐπὶ τῶν χειλέων, οἱ τῶσον πρὸ μικροῦ σοβαροὶ ἄνδρες, ἀναζητῶσι τὰς μᾶλλον τετριμμένας καὶ ἀπ' αἰώνων ἀπηρχαιωμένας φιλοφρονήσεις, τὰς αὐτὰς ἐπιπολαίους μηδαιμνότητες, τὰς ὁποίας κρίνουν μόνως προσιτὰς διὰ τὸ πνεῦμα τῆς γυναικὸς. Οὐδὲν μετὰ ταῦτα πρέπει νὰ φανῇ παρὰδοξον ἂν ἡ γυνὴ ἀδυνατῇ νὰ ἐπεκτείνῃ τὸν κύκλον τῶν νοητικῶν αὐτῆς δυνάμεων ἐπαισθητῶς, ἂν καὶ ἤδη εἶναι προφανὴς ποῖα τις πρὸς τοὺς κατὰ τὰ τεκνυαία ταῦτα ἔτη, τὴν ὁποίαν βεβαίως θὰ ἐπακολουθήσῃ καὶ περισσότερα προσεχῶς.

Ὅχι, πρὸ πολλοῦ ἀκόμη ἡ συγγραφεὺς γυνὴ ἐκρίνετο μετὰ συγκαταβατικῶν μειδιήματων ἐπεικειάς καὶ ὅχι σπανίως συστηματικῆς κακῆς θελήσεως τὴν ἀπεκάλουν ἀπλούςτατα «σχολαστικὴν»· εἰς τὴν προσωποποιεῖ ὅμως αὐτὴν ἀπῆλπτησαν θριαμβευτικῶς πλεῖσται μεγαλοφυῖαι πράγματι γυναικεῖαι ἐν τοῖς γράμμασιν, ἀποδείξασα ὅτι μία γυνὴ δύναται κάλλιστα νὰ ἔχῃ μεγάλαν καὶ ὑψηλὰς ἰδέας καὶ νὰ τὰς γράφῃ χωρὶς νὰ κινδυνεύῃ νὰ καταλεχθῇ μεταξὺ τῶν «σοφῶν γυναικῶν» τοῦ Μολιέρου.

Βεβαίως ἡ μεγαλύτερα αὕτη ἐπίδοσις τῆς γυναικὸς εἰς τὴν δημιουργικὴν φιλολογίαν, παρὰ εἰς τὰς ἄλλας καλὰς τέχνας ἐξηγεῖται ἀπ' ἐαυτῆς· ὅλαι αἱ γυναῖκες μανθάνουσι νὰ γράψωσι καὶ ὅλαι δύνανται, ὅταν θελήσωσι, νὰ μελετήσωσι τοὺς ἐνδόξους συγγραφεῖς, νὰκολουθήσωσι τὰς παραδόσεις αὐτῶν ἢ ἐκείνων τῶν καθηγητῶν, καὶ νὰ συμπληρώσωσιν οὕτως τὴν μόρφωσίν των, ὑπ' ἣν ἔννοιαν τὴν ἀντιλαμβάνονται· ἡ γραφὴ εἶναι ἐργασίαν τὸ ὁποῖον ἔχουσι πᾶσαι εἰς τὴν διαθέσιν των, καὶ ὅσαι ἐξ αὐτῶν δύνανται νὰ βλέπωσι, νὰ παρατηρῶσι καὶ νὰ δοκιμαζώσιν, θὰ δυνήθωσι καὶ νὰ γράψωσι. Ὅταν ὑπ' αὐτὸ τὸ πνεῦμα καταστῇ προσιτὴ εἰς αὐτὰς καὶ ἡ καλλιτεχνικὴ μόρφωσις, οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι θὰ πραγματοποιήσων καὶ διὰ τῆς ζωγραφικῆς καὶ τῆς γλυπτικῆς, πᾶν ὅ,τι δύναται τις νὰ προσδοκῇ ἐξ ἐκείνων αἰτίνες βλέπουσι, παρατηροῦσι καὶ δοκιμαζοῦσι.

Οὐδέποτε τῆς γυναικὸς ἡ παιδείσις θὰ εἶναι τελεία, ἐφ' ὅσον μάλιστα αὕτη ἀποβλέπει πρὸς ἕν οἶον· δῆποτε ἐπάγγελμα βιοποριστικῶν συνήθως. Πάντοτε θὰ ὑπάρχουν ἀρεταί, αἰτίνες ἀποθαρρυνόμεναι ἀπὸ τὰς ἀνυπερβλήτους δυσκολίας τῆς ἐπιστήμης, θὰ περιορίζωνται τοῦλάχιστον νὰ χρησιμοποιῶσι τὰ μαθήματα τῆς σχεδιογραφίας καὶ τοῦ χρωματισμοῦ, διὰ νὰ προσδίδωσι εἰς τὰ κεντήματά των, εἰς τὴν ἁρμονίαν τῆς τουαλέττας των ἀκόμη, ἕνα κατὶ διάφορον τῆς χυδαίотροπίας καὶ τῆς ἀκαλαισθησίας τῶν ἀμαθῶν.

Ἐνῶ ἐκεῖναι, αἰτίνες εἶναι ἰσχυρότερον πεποικισμένα, ὅταν θὰ ἔχωσιν ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν ἑαυτῶν των, ὅταν θὰ πεισθῶσιν ὅτι ἐκεῖνο ποὺ κοιμᾶται εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας των ἀξίζει νὰ λεχθῇ· ὅτι ἐκεῖνο ποὺ θὰ δημιουργήσων θὰ προσθήσῃ εἰς τὴν τέχνην τοῦ αἰῶνος των καὶ τῆς πατρίδος των μίαν ἰδιαζούσης πρωτοτυπίαν νόταν, τότε τίς οἶδε τί δύναται νὰ προέλθῃ ἀπὸ τὸ γλυκὺ αὐτὸ καὶ λεπτοφυές, πλήρες ὅμως ζωτικότητος καὶ ἐνθουσιῶδες ὄν, τὸ ὁποῖον, παρ' ὅλην τὴν δῆθεν ὑποδεεστέραν του σύστασιν, φρίσσει ὅμως καὶ ἐξ ὀλοκλήρου δονεῖται καὶ πάλλεται εἰς πᾶσαν ἐκφανσιν τῆς φυσικῆς καὶ ἡθικῆς καλλονῆς τῶν πραγμάτων!

Γ.

H. ARDEL

ΚΑΡΔΙΑ ΣΚΕΠΤΙΚΙΣΤΟΥ

("Ιδε σελ. 86).

— Ναι, κύριε, γθὲς τὸ πρῶν μάλιστα, μὲ τὸ πρῶτον τραῖνο.

Ο Ροβέρτος, μὲ κίνημα μηχανικὸν ἔφερε τὴν χεῖρα του ἐπὶ τοῦ μετώπου, μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι δὲν ἐνδοίε τὰ λόγια τοῦ ἄκουε.

— Έφυγαν διά καμίαν έκδρομήν; θά έπανεέλθουν;

— "Ω! δέν τό πιστεύω, Κύριε. Ή λαίδυ "Έβανς είπε πώς μπορούμε νά διαθέσωμεν τό διαμέρισμά των καί πήραν μαζί των τās άποσκευάς των όλας.

Καί έπρόσθεσε, κυριαρχούμενης ούτως είπειν, υπό τής θελήσεως πού ήσθάνετο ότι είχε διά νά μάθη περισσότερα ό Ροβέρτος Νωρϊ.

— Φαίνεται ότι αύται αί κυρίαί έλαβον γράμμα-
τα πού τās έπροσκόλουν ζαφνικά είς τήν "Αγγλίαν.

Ο Ροβέρτος έκίνησεν έλαφρώς τήν κεφαλήν του, καί παράδοζον χαμόγελον διεγράφη επί των χει-
λέων του είς τήν ιδέαν ότι έζήτει πληροφορίας από ένα ύπηρετήν διά τήν μνηστήν του. Με ύπέριστα-
της θελήσεώς του άγώνα, κατώρθωσε νά μείνη τε-
λειώς κύριος του έαυτού του καί είπε μέ φωνήν άδιά-
φορον σχεδόν καί γαλήνιον.

— Μου κάνετε τήν χάριν νά μου δώσετε τήν
τωρινήν διεύθυνσιν τής λαίδυ "Έβανς;

— Δέν τήν έχομεν, κύριε. Ή λαίδυ "Έβανς δέν
μας τήν άφησε· καί έχομεν μάλιστα έδώ πολλές
έπιστολάς δι' αύτήν καί δέν ξέρομεν πού νά τας άπο-
στείλωμεν.

— Έπιστολάς! είπεν ό Ροβέρτος συλλογισθείς
έκείνην πού έγραψεν προς τήν λαίδυ "Έβανς. Δέν τās
είδε;

Καί μ' ένα ύφος τόσον προστακτικόν πού ό ύπη-
ρέτης δέν ετόλμησε νάπαντήσῃ, έπρόσθεσε:

— Δείξετε μου αύτάς τās έπιστολάς. Είναι μία
πού έγραφα είς τήν λαίδυ "Έβανς καί έχω ανάγκην
νά γνωρίζω άν τήν έλαβε πριν φύγῃ.

Ο άνθρωπος ύπήκουσε καί μεταξύ των φακέλλων
πού έφερε, άμέσως ό Ροβέρτος διέκρινε τόν ιδιόν
του... ώστε ή λαίδυ "Έβανς δέν είχε λάβῃ γνώσιν
τής αίτήσεως τήν όποίαν τής άπηύθυνε.

Κλονισμός διέδραμε τά νεύρα του έλαβε τόν
έσφαρισμένον χάρτην καί μέ τόν ίδιον άπόλυτον
τόνον, πού καθίστα περί τήν κάθε παρτήρησιν,
είπεν είς τόν ύπηρετήν:

— Αύτή ή έπιστολή είναι δική μου. Θά τήν
άποστείλω πάλιν ό ίδιος προς τήν λαίδυ "Έβανς,
εὐθύς άμα μάθω τήν διεύθυνσίν της.

Καί μέ βραδύ βήμα άνήλθεν είς τό δωμάτιόν του.

Ή Λίλιαν άνεχώρησε! ενώ ήτο άπών χωρίς μίαν
λέξιν διά νά του πῇ πού μετέβαινε! "Αλλ' άρά γε
έφυγε πράγματι χωρίς μίαν λέξιν; Χωρίς άλλο θά
έβρισκε είς τό δωμάτιόν του κανένα γραμματάκι...
Πώς δέν έσκέφθη άπ' άρχῆς αύτήν τήν πιθανότητα,
τήν τόσο προφανή...

Καί είχε μαντεύσῃ όρθως: "Επάνω επάνω μά-
λιστα είς τās έπιστολάς καί τās έφημερίδας πού του
ήλθον κατά τήν άπουσίαν του, εύρίσκετο φακέλλοδ
επί του όποίου άγγλικόν γράψιμον είχε χαράξῃ το
όνεμά του μέ τυχείς χαρακτήρας, πού έφαίνοντο
πλήρες πυρετού: τό γράψιμον τής Λίλιαν. Έσχισε
τόν φακέλλον καί έδιάβασε... μιά φορά, δύο φορές,

άλλα μιά ξανά καί μέ μισήν φωνήν επανέμαθε βρα-
δέως μέ άπαγγελίαν μονότονον καί ευκρινή μερικώς
λέξεις περί του γράμματος: «Δέν έχω πλέον έμπι-
στοσύνην... Ήπατήθημεν καί οι δύο μας...

Καλύτερα νά χωρισθούμεν από τώρα...»

Ήτο ή Λίλιαν αύτή πού έγραψε τās γραμμάς
έκείνας;... "Αλλ' ήτο άδύνατον, άδύνατον! Δέν έδιά-
βαζε καλά! δέν ένδει! ήτο τρελός νά κάθεται νά
πιστεύῃ τέτοια πράγματα.

Καί όμως, άνεγνώρισε τήν γραφήν της ύψηλὴν καί
όρθήν,—όλιγώτερον όμως του συνήθους— τήν ύπο-
γραφήν της «Λίλιαν» μέ αύτήν μόνον τήν διαφοράν
ότι αύτήν τήν φορήν ό τελευταίος χαρακτήρ του
όνόματος έτελείωνε είς μίαν γραμμήν σκληράν καί
σπαρμένην. Βέβαια κάποιος θά τής ύπηγόρευσε τήν
ψυχράν καί σκληράν αύτήν έπιστολήν, τής τήν επέ-
βαλεν, ενώ δέν τήν είχε καὶ συλλογισθῇ έκείνη, ήτις
πρό τριών ήμερῶν, άπήντησεν, φρίσσουσα υπό συγκι-
νήσεως, είς τήν ταπεινήν καί παρακλητικὴν της
δέησιν, τήν όποίαν τής άπηύθυνε, νά γίνη σύζυγός του.

Τί άραγε νά είχε συμβῇ; Ήτο αληθής, ή αίφνι-
δία έκείνη άνάκλησίς της είς "Αγγλίαν; Ή μήπως ή
λαίδυ "Έβανς άνθισταμένη δι' οίονδήποτε λόγον είς
αὐτό τό συνοικέσιον έφυγε μέ τήν Λίλιαν; "Αλλά πώς
νά πιστεύσῃ αὐτό; Ή Λίλιαν ήτο χαρακτήρος εὐ-
σταθοῦς καί αδόλου, όσον ήδύνατο νά είναι άνθρω-
πος. Δέν θά άφηνε νά παρασύρεται ή νά έπηρεάζεται
κατ' αὐτόν τόν τρόπον, άφού άπαξ έδωσε τόν λόγον
της. Τότε λοιπόν άνεχώρησεν οίκαξ βουλήσει; "Ανέ-
λαβε κάποιος νά τούς χωρίσῃ καί νά του τήν άπο-
σπάσῃ; Ή "Ισαβέλλα ὥς;

Έσήμεναι τόν κώδωνα βικίως καί ήρώτησε:

— Ή κ. Δεβιάν έπέστρεψε;

— "Οχι, κύριε, ή κ. κόρησσα Δεβιάν άπουσιάζει
ακόμα. Είδοποίησεν όμως περί τής έπιστροφῆς της
δι' άπόψε ή αύριον τό πρωί.

— Δέν επανήλθεν διόλου είς τό ξενοδοχείον έντός
αὐτῶν των τριῶν ήμερῶν;

— "Οχι, κύριε, είπεν ό ύπηρετής ό όποιος μ' ὤλην
τήν εὐσέβαστον στάσιν, πού εκράτει άπάντί του,
τόν έβλεπε μετ' εκπλήξεως.

— Καλά, εύχαριστῶ. Μπορείς νά πηγαίνης.

Πυρετωδῶς ήρχισε νά περιπατῇ είς τό δωμάτιόν
του, μέ πνιγμένην τήν ψυχὴν από τό μυστήριον τής
αίφνιδίας άναχωρήσεως. Υπήρχε καί, τό όποίον
δέν έπέδεχτο καμίαν άμφισβήτησιν. Ή Λίλιαν του
ύπεσκέθη νά γίνη ιδιική του, καί άμέσως τήν επάυ-
ριον, ενώ ήτο άπών, άνεχώρησε άφού του έδωσε
πίσω τόν λόγον του. Διατί;... Του έβασάνιζε τόν
νοῦν αὐτό τό διατί, καί διεγείροντο τά νεύρα του
καί ή σκέψις του έπειδή δέν ήτο δυνατόν νά δοθῇ
καμία άπάντησις. Τό ένα κατόπιν του άλλου παρήρ-
χοντο τά λεπτά· έξηκολούθει νά σκέπτεται καί
ένας μύχιος σπαραγμός του αίμάτωνε τήν καρδίαν,

διότι τὸν ἐκυρίευσεν μία ἀμφιβολία διεισδύουσα μικρὸν κατὰ μικρὸν εἰς τὸ πνεῦμα μου.

Ἐν πρώτοις τὸ εἶχε θεωρήσῃ ἀδύνατον αὐτὴ ἡ παράδοξος ἐπιστολὴ τῆς Λίλιαν νὰ ἐκφράξῃ τὴν ἀλήθειαν. Ἀλλ' ἐπὶ τέλους διατὶ νὰ ἐπιμένῃ ἀρνούμενος τὸ προφανές τοῦ πράγματος; Ἡ Λίλιαν μὲ τὸν τόσον εἰλικρινῆ καὶ ὑπερήφανον χαρακτήρα της, βεβαίως θὰ εἶχε προσβληθῇ βεθέως ἐκ τῶν ἀποκαλύψεων τῆς Ἰσαβέλλας. Ἐπίστευσε ὅτι κατώρθωσε νὰ ἐπουλώσῃ τὴν πληγὴν ἐκείνην· ἀλλὰ ἡ τελευταία τῶν συνδιάλεξις ἦτο τόσον βραχεία! Πῶς μπορούσε νὰ εἶναι βέβαιος ὅτι εἰσακούουσα τὴν αἵτησίν του, δὲν τὸ ἔκχευεν ἀπλῶς ἐπειδὴ ἐνόμιζεν ὅτι κατ' αὐτὸν τρόπον θὰ ἐπέχυνε βάλσαμον ἐπὶ τοῦ τραύματος ποὺ ἔλαβεν ἡ ὑπερηφάνειά της;

Ἐὰν τὸν ἡγάπα πραγματικῶς θὰ ἔφευγε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον; δὲν θὰ ἐλησμονεῖ καὶ αὐτὴν τὴν προσβολὴν τῆς ἀξιοπρεπείας της, αὐτὴ ποὺ εἶχε τόσον τρυφεράν τὴν ψυχὴν;

Καὶ τὸ συμπέρασμα τῆς ἀναλύσεως, ἥτις τόσον βαρυθύμως τὸν ἀπησχόλει, τοῦ ἐπεβάλλετο ἤδη μ' ὅλην τὴν σκληράν του ἐνέργειαν.

Ἡ Λίλιαν ἔβλεπε εἶχε κολακευθῇ, ἐν τῇ γυναικειᾷ της ὑπερηφάνειᾳ ἀπὸ τὴν προσοχὴν, ποὺ τὴν ἡξίωσε ἕως ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος δὲν ἦτο, καθὼς τὸ ἔβλεπε καὶ τὸ ἤξευρεν, ὁ πρῶτος τυχὼν δὲν τὸν ἡγάπησε.. Καὶ ἡ πίστις, ἥτις ἐπέμεναν εἰσέτι νὰ διατηρῆται ἐντὸς του κατέρρεε καὶ ὁ σκεπτικισμὸς τῶν κακῶν ἡμερῶν ἀναγεννᾷτο ἐπαναχλαμβάνων τὸ καταστρεπτικὸν του ἔργον.

Ἄ! ὅλαί αἱ γυναῖκες ἦσαν ὅμοιαι καὶ ἀπαράλακτοι, ὄντα ζυμωμένα μὲ τὴν ματαιότητά, ἔστω καὶ αἱ εἰλικρινέστεραι. Καὶ ἐκεῖνος, ὅστις ἐξ ἐπαγγέλματος τὸ ἐγνώριζεν αὐτό, ὅστις τὰς εἶχε σπουδάζῃ μετὰ καταπληκτικῆς διορατικότητος καὶ ἐμβριθείας εἶχεν συλληφθῇ ὡς ὁ ἀφελέστερος καὶ ἀπειρότερος τῶν ἀνθρώπων. Ἐδῶκεν εἰς αὐτὸ τὸ παιδί ἔρωτα τὸν ὅποιον δὲν εἶχε προσφέρει ἀκόμα εἰς καμμίαν γυναῖκα· διὰ καμμίαν ἄλλην δὲν εἶχε δοκιμάσῃ τὸ βαθὺ ἐκείνο σέβας, τὴν δίψαν ἐκείνην τῆς ἀφροσύσεως, τὸν φόβον ἐκείνον ἔστω καὶ μία λέξιν νὰ προσφέρῃ ποὺ θὰ ἡδύνατο νὰ προσβάλλῃ οἰονδήποτε αἰσθημὰ της...

— Καὶ τώρα δὲν μένει ἄλλο παρὰ νὰ τὴν ξεχάσω! εἶπε μὲ μίαν κίνησιν τῶν ὤμων... Μὲ τὸν κκίρον καὶ μὲ τὴν θέλησιν θὰ τὸ κατορθώσω...

Ἐπὶ τῆς τραπέζης τῆς ἐργασίας, παρετήρησεν κλεισμένον εἰς τὸν φάκελλον, τὸ γράμμα ποὺ ἔγραψε ἀπὸ τὴν Γενεύην διὰ τὴν λαίδυ Ἐβανς, καὶ θλιβερός σπασμὸς διέστειλε τὰ χεῖλη του.

Ἐπῆρε τὸν φάκελλον, ὅστις εἶχε περικλείσῃ τὴν βαθεῖαν ἐκφρασιν ὅλης του τῆς ἐλπίδος, τὸν ἔσχισε, ἔκλασε τὰ τεμάχια εἰς τὴν τρέμουσαν φλόγα ἐνὸς κηρίου. Ἐπειτα ἐπανῆλθεν εἰς τὸ γράφειόν του... Ἡ ἐργασία μόνη ἡδύνατο νὰ ἀποναικώσῃ ὀλίγον τὴν ὁ-

ζεῖαν ὁδύνην ποὺ ἐδοκίμαζε· συνήθρυσεν ὅλην τὴν θέλησιν του, ἐκάθησεν ἀποφασισμένος νὰ γράψῃ· ἀλλὰ πάλιν τὴν καρδίαν του διήρπυν καὶ τὴν ἐξήταζεν ἄνευ οἴκτου, ἀναγκάζων αὐτὴν νὰ ἐξομολογήσῃ τὴν ἀποθάρρυνσίν του, τὴν φοικῶδη πικρίαν ποὺ τὸν ἐπλημμύρει.

Μάτην ἐπίσης ἐπροσπάθει νὰ λήσμονῃσθαι τὴν Λίλιαν τοιαύτην ὅπως τὴν ἐγνώριζεν. Τὴν ἐπανάβλεπε κατὰ τοὺς περιπάτους των, ἐνῶ ἐβάδιζε πλησίον του μὲ τὸ ζωηρὸν της ἔθιμα, ἐλαφρὸν ὡς πέταγμα πουλιού. τὴν ἐπανάβλεπε σοβαράν καὶ βυθισμένην εἰς τὴν μικράν ἐκκλησίαν τοῦ Βέβεϋ· ἔπειτα εἰς τὸ σκλόνι τοῦ ξενοδοχείου, εἰς τὴν εὐνοουμένην της θέσιν πλησίον τοῦ παρθερίου, μὲ τὴν ξανθὴν της κεφαλὴν ἐστραμμένην πρὸς αὐτόν· ἀλλὰ προπάντων, μετὰ ἰδιαιτέρως ἐπιμονῆς, τὴν ἐπανάβλεπεν ὅπως εἰς τὸν πύργον Δεκρέτ ὀλίγον σκυμμένην ἐπὶ τοῦ κιγκλιδώματος τοῦ ἀνθήρου μὲ δέσμην ἀνθέων μέσα εἰς τὰ δάκτυλά της, ἐνῶ τὸ φῶς ἐξωογόνει τὴν ὑπέρλαμπρον αὐτῆς δροσερότητα, μὲ τὰ θερια τῆς χεῖλης μισοαναγμένην ἔμπρὸς εἰς τοὺς γαλακτωδεις ὁδόντας της. Ἐνθυμεῖτο ὅλας τὰς λεπτομερείας τῆς τουαλέτης της ἐκείνην τὴν ἡμέραν, καὶ τὰς μᾶλλον ἀσημάντους. Τί τρελὴν ἐπιθυμίαν εἶχεν αἰσθανθῇ τότε νὰ τῆς εἰπῇ εἰς ποῖον βαθμὸν τοῦ ἦτο προσφιλέτης!...

Ἐκεῖ, εἰς τὸ γράφειόν του, εἶχεν ἐπιμελῶς κλεισμένην τὰ φύλλα ποὺ ἀπετέλουν «τὸ βιβλίον τῆς Λίλιαν». Καὶ αἶφνης ἐσηκώθη διὰ νὰ καύσῃ καὶ αὐτὰ ὅπως καὶ τὴν ἐπιστολὴν πρὸ ὀλίγου. Ἀλλὰ ἐσταμάτησε μ' ἓνα χαμόγελον ὑπερτάτης εἰρωνείας...

— Ὅχι ἦτο ἐγκλημα, ἐψιθύρισε, νὰ καύσω τόσον πολύτιμα ντοκουμέντα!

Καὶ ξανάρχισε νὰ γράφῃ...

Τὴν ἐπομένῃν ὁ ὑπρέτης, εἰσερχόμενος εἰς τὸ δωμάτιον του, τοῦ ἀνήγγειλε ὅτι πρὸ μικροῦ εἶχεν ἐπανελθῇ ἡ κ. Δεβιάν. Νὰ ἰδῇ τὴν Ἰσαβέλλαν;... Τώρα εἰμποροῦσε διατὶ ὅχι; Τί ἦτο πλέον δι' αὐτὸν ἡ Λίλιαν! Ὅλην τὴν νύκτα δὲν τὸν εἶχε κατακυριεύσῃ ἡ ἀπόφασις νὰ σεβασθῇ τὴν ἀπόστασιν τὴν ὅποιαν εἶχε θέσῃ ἐκείνη μετὰ τῶν... Καὶ ὅμως ποῖα διάπυρος ἀνάγκη τὸν ἐκίνηε ὑποκόπως νὰ ἐξετάσῃ τὴν Ἰσαβέλλαν διὰ τὴν τριήμερον μνηστήν του!

— Τὴν ἀγαπῶ τόσο πολὺ πάντοτε, εἶπε χαμηλοφώνως, ἐνῶ παρετῆρει εἰς τὸν καθρέπτην τὸ ἀλλοιωθὲν πρόσωπόν του ἀπὸ τὰς συγκινήσεις τῆς νυκτός, καὶ ἄλλο δὲν σκέπτομαι παρὰ νὰ βεβαιωθῶ ὅτι πραγματικὴ ἐκείνο τὸ ἐπιστόλιον δὲν ἔλεγεν ὁλόκληρον τὴν ἀλήθειαν!

(Ἀκολουθεῖ).